

Jon Bing

Professor dr.jur.
Universitetet i Oslo

Respiratordrømmer

Dette er et notat skrevet etter at jeg 22.10. 2010 ble innlagt på Ullevål med hjertestans. Jeg ble lagt i kunstig koma noen få dager, og senere sov jeg ved hjelp av medisiner. Jeg ble lagt i respirator og overført til Lovisenberg. Jeg har mange minner om drømmer fra denne tiden. Jeg har sikkert i etterhånd presset dem inn i mer sammenhengende former enn de opprinnelig ble opplevd. Selv hadde jeg lenge problemer med å skille episoder i drømmene fra virkeligheten, og for alt det jeg vet, henger det fremdeles igjen.

Det kunne godt begynne med Topolino. Det er navnet på Mikke Mus på italiensk, men det er også navnet på en bil. Noen venner hadde gitt meg en spesialbygget Topolino til fødselsdagen, en bil kopiert fra tegneseriene. Den var gul (som drosjene i New York), den var smal, nærmest formet som en banan. Det var selvsagt en toseter.

Topolino-en sto parkert i en fontene i Venezia. Tanken var at når den sto i en fontene, tok den ikke plass fra andre biler – og naturligvis ville den ikke bli flyttet av politiet (som det finnes fire versjoner av Italia).

Sammen med min kone, Tove, klatret jeg opp i bilen. Det var sommer, vi skulle på ferie og vi la i vei vestover fra Venezia.

Vi kjørte langs en landsens sommervei. Mot oss kommer to biler. De fylte veien

i full bredde. Det var et skremmende syn, jeg har det for meg at jeg senere har sett et opptak av kollisjonen hos det italienske trafikkipolitiet ...

Denne kollisjonen er kanskje et slags minne om den voldsomme opplevelsen av at hjertet ble startet med defibrillator. Det er mange slike brokker som kan henge sammen med hva jeg opplevde eller ble utsatt for i virkelighetens verden.

En annen måte å begynne på handler om en kladdebok jeg hadde laget da jeg var barn. Det var en helt vanlig, gulbrun kladdebok slik man hadde på 1950-tallet. På forsiden sto det «Slik fremtiden blir ...» og inne i kladdeboken var det noen barnslige tegninger – som skulle vise hvordan fremtiden kom til å se ut.

En av mine venner tok de enkle bildene som en slags begynnelse på en fortelling: «Mamma, slik blir fremtiden», som ble til en musikal.

Etter premiere skulle musikalen promoteres i New Zealand, og jeg ble med til et svært fasjonabelt feriested der musikalen skulle settes opp. Det var ungdommer fra Norden der, både Danmark og Norge. Egentlig var de vel studenter, men kanskje hadde de vinterferie eller noe slikt. Man kan jo alltid håpe ...

Premieren ble en formidabel fiasko! Hele forestillingen ble bokstavelig talt skyllet unna av et snøras som feide med seg alt og alle, samtidig som iskremmaskinene gikk berserk og blandet iskremen med snøen. Vi veltet nedover de bratte fjellsidene i skummende, hvite bølger.

Vi havnet i jungelen. Den var befolket med banditter som tok fanger for å kreve løsepenger. Jeg havnet i en stor, lysegrønn søppelcontainer. Der lå jeg og kavet i matrester og sleipt avfall. Containeren

var så stor at jeg stadig holdt på å drukne. Jeg kavet for å holde meg oppe.

I samme container var det havnet to danske skolepiker med ranslene på. De var fortvilte, jeg forsøkte å trøste og holde motet deres oppe så godt det gikk.

Jeg skjønte at jeg måtte ut av containeren, men det var vanskelig å streve seg frem til kanten. Jeg gled stadig tilbake i avfallet, og ble mer og mer frustrert. Men til slutt kom jeg meg opp, og falt ned på bakken. De danske skolepikene ble tilbake.

Jeg forsøkte å forhandle med bandittene. Naturligvis våget jeg ikke møte dem ansikt til ansikt, men jeg oppdaget at om kvelden kom bestemødrene ut. De satt på takene av en slags brakker og var kledd i lange, sorte kjoler, de satt med bena i kors og heklet. Omtrent som damene på Burano (nær Venezia). Det var vakre arbeider. Jeg forsøkte å argumentere med at de kunne selge kniplingene. De ville få mer for det enn bandittene – som var deres sønner og menn – ville kunne håpe på å få fra foreldre eller andre halvveis rundt jorden.

En dag kom en av bestemødrene med en neve pengesedler som hun hadde fått ved å selge kniplingene sine på et marked. Det gjorde utslaget. De danske skolepikene ble satt fri, sammen med meg ...

Jeg innbiller meg at denne episoden sier noe om hvor hjelpeløs jeg følte meg fanget i respiratoren. Og det er mange flere episoder lik disse i fortellingen.